

Rapport

Rapport over een klacht over het Bureau Ontnemingswetgeving van het Openbaar Ministerie (BOOM).

Datum: 3 februari 2014

Rapportnummer: 2014/007

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat het Bureau Ontnemingswetgeving van het Openbaar Ministerie (BOOM) de inbeslaggenomen paarden op 23 oktober 2008 (voor een aanzienlijk laag bedrag) heeft verkocht. Daarbij klaagt hij er met name over dat het BOOM:

de paarden niet door een onafhankelijke (paarden)taxateur heeft laten taxeren en;

geen onderzoek heeft gedaan naar de betrouwbaarheid van de betrokken paardenhandelaar, die de paarden voor een veel te laag bedrag had teruggekocht.

Ook klaagt verzoeker erover dat het BOOM geen informatie heeft verstrekt omtrent de verkoop van de inbeslaggenomen paarden.

Bevindingen en beoordeling

Algemeen

I Bevindingen

Oplichting

1.1 Verzoekers hoogbejaarde ouders werden door B., een kennis uit de paardenwereld, opgelicht. B. leefde van een uitkering en leende in 2007 grote bedragen geld van verzoekers ouders, waarmee hij toppaarden en andere dure en luxe goederen kocht. Hij maakte ruim €700.000 afhandig van verzoekers ouders. Verzoeker probeerde in 2008 meerdere malen aangifte te doen bij de politie van oplichting. De politie weigerde aanvankelijk zijn aangifte op te nemen, omdat er volgens de politie geen sprake zou zijn van een strafbaar feit maar van een civielrechtelijke kwestie. Ook was de politie van mening dat alleen verzoekers ouders zelf als gedupeerden aangifte konden doen. Verzoeker schakelde zelfs een advocaat in om aangifte te kunnen doen en pas nadat zijn jongste broer op de vuist was gegaan met de stiefzoon van B., lukte het in 2010 om aangifte te doen. De toenmalige korpsbeheerder verklaarde verzoekers klacht over de weigering zijn aangifte op te nemen gegrond. Uiteindelijk werd B. in 2010 veroordeeld voor oplichting.

Koop en onderbrenging paarden

1.2 B. had in april 2008 van Stal H. getrainde wedstrijdpaarden gekocht voor een bedrag van ongeveer €40.000. Het betrof drie (stamboek)tuigpaarden en twee (stamboek)paarden van het ras Hackney, die in de tuigsport excelleerden en diverse prijzen op hun naam hadden staan. Deze paarden had B. tegen een vergoeding ondergebracht bij Stal H. Daarbij had B. bedongen dat Stal H. de paarden zou uitbrengen in wedstrijden. H. was een

toonaangevend persoon in de wereld van tuigpaarden en Hackney's en was diverse malen met meerdere paardencombinaties kampioen geworden in Nederland. B. wilde zich slechts als eigenaar presenteren en mogelijk op deze manier een plaats verwerven binnen de paardenwereld.

Inbeslagneming en bewaring paarden

1.3 Op 22 augustus 2008 legde BOOM conservatoir beslag op vijf paarden van B. ten behoeven van een ontnemingsmaatregel, waarbij verzoekers ouders als rechthebbenden konden worden aangemerkt. BOOM schakelde Domeinen Roerende Zaken (DRZ) in. DRZ is een agentschap van het Ministerie van Financiën, dat goederen bewaarde, taxeerde, vernietigde of verkocht die door justitie, zoals BOOM, of door andere officiële opsporingsinstanties in beslag waren genomen. Omdat het levende have betrof en DRZ geen mogelijkheid tot stalling of bewaring van paarden had, verzocht DRZ Stal H. de paarden aldaar tegen vergoeding van de kosten in bewaring te nemen. Stal H. stemde in met dit verzoek.

Machtiging tot vervreemding

1.4 Op 19 september 2008 gaf BOOM aan DRZ op grond van artikel 117 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1) de opdracht tot vervreemding van vier paarden. Voor wat betreft het vijfde paard verleende BOOM op 10 oktober 2008 een machtiging aan DRZ. Beide machtigingen hadden een vervaldatum van 23 oktober 2008.

Aanbod onderhandse verkoop

1.5 Uit een aantekening in een systeem van het Openbaar Ministerie zou blijken dat DRZ op 16 oktober 2008 zou langsgaan bij de bewaarder Stal H. om een aanbod te doen voor een onderhandse verkoop van de vijf paarden voor een bedrag tussen de €40.000 en €50.000.

Taxatie paarden

1.6 Op 17 oktober 2008 taxeerde de directeur van DRZ namens BOOM de vijf paarden op een bedrag van in totaal €12.500. DRZ was ervan op de hoogte dat Stal H. de paarden in april 2008 voor een (aanzienlijk) hoger bedrag, namelijk ongeveer €40.000 had verkocht aan B. Dit bedrag was volgens DRZ echter niet marktconform. Bovendien was het naar de opvatting van DRZ niet ondenkbaar dat B. zich op deze wijze in de paardenwereld wilde inwerken. Ook was DRZ ervan op de hoogte dat de paarden nog (hoog) in de sport meeliepen en diverse prijzen hadden gewonnen.

Vervreemding paarden

1.7 In opdracht van BOOM verkocht DRZ de paarden op 23 oktober 2008 voor een bedrag van €12.500 aan de bewaarder Stal H. DRZ besloot de paarden aan Stal H. te gunnen vanwege de beperkte doelgroep kopers, de bewaring en de achtergrond van de paarden. Door de verkoop rustte het conservatoir beslag op grond van artikel 117, vierde lid, Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1) vanaf dat moment op de opbrengst van de paarden.

Informatieverstrekking

1.8 DRZ noch BOOM verstrekke informatie aan verzoeker of zijn ouders over de verkoop van de inbeslaggenomen paarden.

Verzoekers visie

1.9 Verzoeker was van opvatting dat het BOOM veel fouten had gemaakt rond de taxatie en de verkoop van de inbeslaggenomen paarden. Ook had verzoeker er veel moeite mee dat hij totaal niet werd betrokken bij de zaak, terwijl hij nog had aangeboden om als bewaarder van de paarden op te treden dan wel zelf de paarden over te nemen. Hoewel het aantal fouten volgens verzoeker omvangrijk was, klaagde hij met name over het volgende. Allereerst zette hij zijn vraagtekens bij de taxatie van de paarden door DRZ, die volgens hem veel te laag was. Naar de opvatting van verzoeker was de taxateur van DRZ niet of onvoldoende competent om de taxatie uit te voeren. Er waren voldoende (onafhankelijke) paardentaxateurs, zoals genoemd in het register van de Federatie van Taxateurs Makelaars Veilinghouders in Roerende Zaken (Federatie TMV), die (meer) geschikt waren de taxatie van de paarden op een zorgvuldige en realistische wijze uit te voeren. Zowel BOOM als DRZ was ervan op de hoogte dat de paarden vrij recent, namelijk een half jaar daarvoor, voor veel hogere bedragen waren verkocht door Stal H. aan B. Het was dan ook opmerkelijk dat Stal H. de paarden voor een spotprijs mocht terugkopen. De paarden hadden volgens verzoeker in de tussenliggende periode niets aan waarde ingeboet. Stal H. zou, zoals volgens verzoeker ook uit het strafdossier zou blijken, hebben samengewerkt met B. in de oplichtingszaak. H. zou bijvoorbeeld op een concours hebben gezegd dat een paar paarden zouden worden verkocht en dat hij van de overige paarden zou zeggen dat die onverkoopbaar zouden zijn, zodat die voor een zeer lage prijs konden worden gekocht om ze vervolgens voor een hoge prijs door te verkopen. De betrouwbaarheid van Stal H. kon volgens verzoeker dan ook in twijfel worden getrokken. BOOM had hiernaar onderzoek moeten doen. Dat de paarden volgens BOOM en/of DRZ snel verkocht moesten worden vanwege mogelijke gezondheidsproblemen was volgens verzoeker, die zelf een agrarische achtergrond had, onzin. Het betrof immers gezonde en goed getrainde wedstrijdpaarden. Voorts klaagde verzoeker erover dat BOOM c.q. DRZ allesbehalve transparant was over de gang van zaken rondom de verkoop van de paarden. Verzoeker had er met name moeite mee dat hij niet was geïnformeerd over de daadwerkelijke verkoop van de paarden. Hij was namelijk via een deurwaarder bezig met het leggen van (dubbel) beslag op de paarden, zoals hij de politie ook had laten weten.

Achteraf bleek echter dat de paarden toen al door BOOM c.q. DRZ waren verkocht aan Stal H., aldus verzoeker.

Visie minister

1.10 Naar de opvatting van de minister was het noodzakelijk om de inbeslaggenomen paarden op korte termijn te laten taxeren en te vervreemden. Het ging namelijk om levende have en de bewaarkosten zouden anders oplopen. Ook zou er een risico op gezondheidsproblemen kunnen ontstaan. De minister betreurde het dat de taxatie en de verkoop van de inbeslaggenomen paarden niet naar tevredenheid van verzoeker hadden plaatsgevonden. Echter, de minister was van opvatting dat BOOM met inachtneming van de geldende wet- en regelgeving behoorlijk had gehandeld.

Taxatie

1.11 Ten aanzien van de taxatie merkte de minister op dat hij de klacht dat de paarden niet door een onafhankelijke paardentaxateur waren getaxeerd niet gegrond achtte. In het kader van deregulering van het bedrijfsleven was de titelbescherming van beëdigde taxateur (paarden) verdwenen, zodat er geen erkende taxateur meer bestond. Als gevolg daarvan riep de Federatie TMV onder andere een register voor makelaars en taxateurs in het leven. Volgens de minister waren er destijds vier taxateurs van pony's en paarden die in dit register waren opgenomen. Echter, geen van deze taxateurs was gespecialiseerd in de betrokken paardenrassen. Een onafhankelijke taxateur werd op grond van het Besluit inbeslaggenomen voorwerpen (BIV) bovendien niet vereist. De directeur van DRZ, die zelf ook geen erkend taxateur was, verrichtte de taxatie overeenkomstig het BIV zelf. Hij deed dit op basis van een redelijke kennis van de paardenmarkt, onderzoek naar de vraagprijzen van vergelijkbare paarden en internetonderzoek. Met inachtneming van het vier-ogen-principe vond de taxatie in het bijzijn van het hoofd Verkoop van DRZ plaats. Zoals uit het taxatierapport bleek, was DRZ ervan op de hoogte dat het ging om getrainde wedstrijdpaarden, die diverse prijzen op hun naam hadden staan. Bij de taxatie nam de directeur van DRZ nog het volgende in aanmerking. De zogenoemde aangespannen (amateur)sport, waarvoor de betrokken paarden werden gebruikt, was een zeer specifiek onderdeel van de paardensport en had voor wat betreft de verkoop van deze paarden een relatief kleine doelgroep, namelijk minder dan honderd potentiële kopers in Nederland. Deze potentiële kopers zouden elkaar zeer goed kennen, waardoor het risico van prijsafspraken groot zou zijn. De paarden behoorden ook tot specifieke paardenrassen. Bovendien was de prijs van levende have en in het bijzonder van paarden zeer fluctuerend.

Onderzoek betrouwbaarheid paardenkoper

1.12 Hoewel DRZ, die namens BOOM en de minister handelde, ervan op de hoogte was dat Stal H. de paarden een half jaar eerder voor een (aanzienlijk) hoger bedrag aan B. had

verkocht, bestond er geen aanleiding of autorisatie om een onderzoek naar de betrouwbaarheid van de paardenkoper te doen. Immers, er was geen sprake van feiten en omstandigheden op grond waarvan een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit voortvloeide. Ook merkte de minister hierbij op dat de waarde op het moment van de taxatie c.q. verkoop van belang was en dat er binnen de paardenhandel geen sprake was van een stabiele markt. Dit klachtonderdeel achtte de minister dan ook niet gegrond.

Informatieverstrekking over verkoop

1.13 Voor wat betreft de informatieverstrekking aan verzoeker of zijn ouders over de verkoop van de inbeslaggenomen paarden liet de minister het volgende weten. BOOM had een zelfstandige bevoegdheid om namens de officier van justitie over te gaan tot verkoop van de paarden. Er bestond geen wettelijke verplichting om derden, zoals verzoeker of diens ouders, hierover in te lichten. DRZ was verder niet op de hoogte wie de betrokken partijen waren in de onderliggende strafzaak. Evenmin was bij DRZ c.q. BOOM bekend dat verzoeker, zoals uit e-mailcorrespondentie tussen verzoeker en de politie blijkt, de politie had laten weten dat hij beslag wilde leggen op de paarden. Ook dit klachtonderdeel achtte de minister niet gegrond.

II Beoordeling

Taxatie en verkoop paarden

Vereiste van goede voorbereiding

2.1 Het is een vereiste van behoorlijk overheidsoptreden dat de overheid alle informatie verzamelt, die van belang is om een weloverwogen beslissing te nemen. Dit betekent dat de overheid, zoals DRZ (die namens BOOM handelt), ten behoeve van een zorgvuldige taxatie en verkoop van (zeer) specifieke en/of waardevolle goederen, zoals paarden, het oordeel vraagt van een persoon, waarvan geacht wordt dat die goed op de hoogte is van de marktprijzen van deze goederen.

Besluit inbeslaggenomen voorwerpen

2.2 In artikel 14, tweede lid, van het BIV (zie Achtergrond, onder 2) is vastgelegd dat bij de schatting van de prijs het oordeel van tenminste één persoon, die geacht kan worden goed op de hoogte te zijn van de marktprijzen van de betrokken voorwerpen, moet worden gevraagd.

Schending vereiste

2.3 Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de minister, die verantwoordelijk is voor de handelwijze van BOOM, het vereiste van goede voorbereiding geschonden.

2.4 Hoewel er geen sprake meer was van titelbescherming van beëdigde of erkende taxateurs, had het op de weg van DRZ, die namens BOOM handelde, gelegen om ten behoeve van een zorgvuldige taxatie van de betrokken paarden en overeenkomstig het bepaalde in artikel 14, tweede lid, van het BIV (zie Achtergrond, onder 2) het oordeel te vragen van een deskundige. De vier paardentaxateurs, die waren ingeschreven in het register van de Federatie van TVM konden naar het oordeel van de Nationale ombudsman redelijkerwijs worden aangemerkt als deskundigen. Deze taxateurs waren namelijk in tegenstelling tot de directeur van DRZ gespecialiseerd in het taxeren van paarden en pony's. Dat geen van deze taxateurs was gespecialiseerd in de betrokken paardenrassen, wat daar overigens ook van zij, maakt dat niet anders. Gesteld noch gebleken is dat de directeur van DRZ een (in de betrokken paardenrassen gespecialiseerd) paardentaxateur was en dat hij als taxateur vergelijkbare kennis had van de paardenmarkt als de in het register ingeschreven taxateurs, die juist gespecialiseerd waren in het taxeren van paarden.

2.5 Ook acht de Nationale ombudsman het buitengewoon merkwaardig dat DRZ, zoals uit een systeem van het Openbaar Ministerie bleek, op 16 oktober 2008 zou zijn langs gegaan bij de bewaarder en oorspronkelijke verkoper Stal H. om een aanbod te doen voor een onderhandse verkoop van de paarden voor een bedrag tussen de €40.000 en €50.000 en een dag later de paarden taxeerde op €12.500. DRZ was ervan op de hoogte dat Stal H. de paarden vrij recent, namelijk een half jaar eerder, voor een (aanzienlijk) hoger bedrag, namelijk ongeveer €40.000, had verkocht aan B. Desondanks verkocht DRZ de paarden op 23 oktober 2008 voor een totaalbedrag van €12.500 aan de oorspronkelijk verkoper Stal H. Dit grote verschil in bedragen wordt naar het oordeel van de Nationale ombudsman onvoldoende toegelicht. Het is verder onvoldoende duidelijk waarom de paarden niet via een openbare inschrijving zijn verkocht. Dat de zogenoemde aangespannen sport, waarvoor de betrokken paarden worden gebruikt, een zeer specifiek onderdeel is van de paardensport en voor wat betreft de verkoop van deze paarden een relatief kleine doelgroep heeft, namelijk minder dan honderd potentiële kopers in Nederland die elkaar zeer goed zouden kennen en waardoor het risico van prijsafspraken groot zou zijn, maakt dat niet anders. Dat de prijs van levende have en in het bijzonder van paarden verder zeer fluctuerend zou zijn, wat daar overigens ook van zij, verklaart het grote prijsverschil evenmin. Gezien het voorgaande is de Nationale ombudsman van oordeel dat de taxatie en daarmee de verkoop niet op zorgvuldige wijze hebben plaatsgevonden.

De onderzochte gedraging is dan ook niet behoorlijk.

2.6 Met de minister is de Nationale ombudsman overigens van oordeel dat er onvoldoende aanleiding bestond om een onderzoek te doen naar de betrouwbaarheid van de paardenhandelaar Stal H. Er was namelijk geen sprake van feiten en omstandigheden op grond waarvan een redelijk vermoeden van schuld aan een strafbaar feit voortvloeide.

Informatieverstrekking over verkoop

Vereiste van goede informatieverstrekking

2.7 Het vereiste van goede informatieverstrekking houdt in dat de overheid ervoor zorgt dat de burger de juiste informatie krijgt en dat deze informatie klopt en volledig en duidelijk is. Zij verstrekt niet alleen informatie als de burger erom vraagt, maar ook uit zichzelf.

Schending vereiste

2.8 De Nationale ombudsman is van oordeel dat de minister het vereiste van informatieverstrekking heeft geschonden door verzoekers ouders als belang- en (mogelijk) rechthebbende niet in te lichten over de verkoop van de inbeslaggenomen paarden. Aangezien B. van een deel van het bedrag, dat hij van verzoekers ouders had geleend, paarden had gekocht en BOOM deze paarden ten behoeve van een ontnemingsmaatregel in beslag had genomen, konden verzoekers ouders redelijkerwijs als rechthebbenden op de opbrengst worden aangemerkt. Hoewel er formeel gezien geen wettelijke verplichting is om rechthebbenden, zoals verzoekers ouders, in te lichten en het bij DRZ c.q. BOOM niet bekend was dat verzoeker de politie had laten weten dat hij beslag wilde leggen op de paarden, lag het in dit geval redelijkerwijs op de weg van BOOM om verzoekers ouders als rechthebbenden te informeren over de verkoop van de inbeslaggenomen paarden.

De onderzochte gedraging is dan ook niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de minister van Veiligheid & Justitie is gegrond voor wat betreft:

de taxatie en verkoop van de inbeslaggenomen paarden wegens schending van het vereiste van goede voorbereiding en;

de informatieverstrekking over de verkoop wegens schending van het vereiste van goede informatieverstrekking.

De klacht is niet gegrond voor zover deze betrekking heeft op het feit dat het BOOM geen onderzoek heeft gedaan naar de betrouwbaarheid van de betrokken paardenhandelaar.

Aanbeveling

De Nationale ombudsman geeft de minister in overweging om met verzoeker in gesprek te gaan om hem, gezien de onzorgvuldige taxatie en verkoop, een passend gebaar te maken, bijvoorbeeld een redelijke financiële tegemoetkoming.

Slotbeschouwing

Het valt de Nationale ombudsman op dat de minister van Veiligheid en Justitie met een zeer formele redenering tot de conclusie komt dat het BOOM in deze zaak geen verwijt treft. Het mag zo zijn dat het BOOM geheel volgens de procedureregels heeft gehandeld, dat wil nog niet zeggen dat het voldaan heeft aan de vereisten van behoorlijke behandeling van slachtoffers van een misdrijf. Terecht wordt door het Openbaar Ministerie de laatste tijd meer aandacht besteed aan het zorgvuldig omgaan met slachtoffers van misdrijven. In deze zaak, die zich al weer een aantal jaren geleden heeft afgespeeld, was dat echter zeker niet het geval. Het ging om een hoogbejaard echtpaar dat voor tonnen was opgelicht. Van het Openbaar Ministerie mocht verwacht worden dat het zijn uiterste best zou doen om de bij de oplichter in beslag genomen paarden, die gekocht waren van aan het echtpaar afhandig gemaakt geld, voor de maximale opbrengst zou (doen) verkopen, zodat het echtpaar zoveel mogelijk schadeloos gesteld kon worden. En dat het echtpaar (althans hun zoon die hun belangen behartigde) op de hoogte gehouden zou worden van de gang van zaken rond die verkoop. In plaats daarvan liet het OM gebeuren dat de paarden voor nauwelijks meer dan een kwart van de prijs waarvoor zij een half jaar eerder door de oplichter waren gekocht, aan de verkoper werden terug verkocht, zonder het echtpaar of hun zoon hierover te informeren.

De Nationale ombudsman,

mr. F.J.W.M. van Dooren,

waarnemend ombudsman

Achtergrond

Wetboek van Strafvordering

Artikel 117

1. De inbeslaggenomen voorwerpen worden niet vervreemd, vernietigd, prijsgegeven of tot een ander doel dan het onderzoek bestemd, tenzij na verkregen machtiging.
2. De in het eerste lid bedoelde machtiging kan door het openbaar ministerie worden verleend ten aanzien van voorwerpen
 - a. die niet geschikt zijn voor opslag;
 - b. waarvan de kosten van de bewaring niet in een redelijke verhouding staan tot hun waarde;
 - c. die vervangbaar zijn en waarvan de tegenwaarde op eenvoudige wijze kan worden bepaald.

Ten aanzien van inbeslaggenomen voorwerpen die van zodanige aard zijn dat het ongecontroleerde bezit daarvan in strijd is met de wet of het algemeen belang, wordt slechts machtiging tot vernietiging verleend.

3. De in het eerste lid bedoelde machtiging is gericht tot de bewaarder of aan de ambtenaar die de voorwerpen in afwachting van hun vervoer naar de bewaarder onder zich heeft. Degene aan wie de machtiging is gericht, draagt zorg voor de bepaling van de waarde die het voorwerp op dat moment bij verkoop redelijkerwijs zou hebben opgebracht.

4. Indien inbeslaggenomen voorwerpen op grond van de machtiging van het openbaar ministerie tegen baat worden vervreemd, blijft het beslag, onverminderd het bepaalde in artikel 116, rusten op de verkregen opbrengst.

5. Indien het openbaar ministerie op het schriftelijk verzoek van de bewaarder hem de machtiging te verlenen als bedoeld in het eerste lid, niet binnen zes weken een beslissing heeft genomen, is de bewaarder bevoegd te handelen overeenkomstig het eerste lid.

Artikel 119

1. Een last tot teruggave van een inbeslaggenomen voorwerp dat in bewaring is gegeven, is gericht tot de bewaarder.

2. Indien de bewaarder niet aan de last tot teruggave kan voldoen, omdat de bewaring van het voorwerp overeenkomstig de machtiging, bedoeld in artikel 117, tweede lid, dan wel op de wijze voorzien in artikel 118, derde lid, is beëindigd, gaat de bewaarder over tot uitbetaling van de prijs, die het voorwerp bij verkoop door hem heeft opgebracht of redelijkerwijze zou hebben opgebracht.

3. Indien de bewaarder, buiten de gevallen in het tweede lid bedoeld, niet in staat is aan de last tot teruggave te voldoen, houdt de bewaarder het voorwerp ter beschikking van de rechthebbende totdat hem in gevolge artikel 118, derde lid, de bevoegdheid toekomt de bewaring te beëindigen. In het geval als bedoeld in artikel 353, tweede lid, onder b of c houdt de bewaarder, indien hem evenbedoelde bevoegdheid zou toekomen, het voorwerp niettemin ter beschikking van de rechthebbende gedurende tenminste drie maanden nadat de einduitspraak onherroepelijk is geworden.

4. De bewaarder geeft het voorwerp niet terug zolang er een beslag op rust, door een derde gelegd ingevolge Boek II, titels 2, 3 en 4, en Boek III, titel 4, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering, tenzij degene door wie de last tot teruggave is gegeven uitdrukkelijk anders bepaalt.

Besluit inbeslaggenomen voorwerpen (BIV)

Artikel 10, tweede lid

Ten aanzien van inbeslaggenomen levende dieren overlegt de bewaarder zo spoedig mogelijk met het openbaar ministerie over hetzij een passende wijze van bewaring hetzij een geschikte machtiging tot het prijsgeven of vervreemding om niet of om baat. In het geval dat de onttrekking aan het verkeer zal worden gevorderd, geeft het openbaar ministerie een last tot vernietiging.

Artikel 14

1. Alvorens aan een verkregen machtiging tot het vernietigen, prijsgeven of bestemmen tot een ander doel dan het onderzoek uitvoering wordt gegeven, wordt de prijs geschat, die het betrokken voorwerp bij verkoop redelijkerwijs zou moeten opbrengen.
2. De schatting geschiedt door of namens de bewaarder of de opsporingsambtenaar aan wie de machtiging is verleend. Indien aannemelijk is dat de waarde van het voorwerp meer bedraagt dan € 2250 of indien de specifieke aard van het voorwerp daartoe aanleiding geeft, vraagt deze daartoe het oordeel van tenminste één persoon die geacht kan worden goed op de hoogte te zijn van de marktprijzen van dergelijke voorwerpen.
3. De geschatte prijs en het oordeel van de in het tweede lid bedoelde deskundige worden in een rapport aan de officier van justitie vermeld.